

over 1602 bij de rekenkamer inleveren. Daarmee had de treurige geschiedenis haar einde genomen.

Na het débacle van 1602 komt Esaias de Lindt niet meer als vroedschap voor. In zijn plaats is dezelfde Bijlwerff gekomen die hem als ontvanger van de gemenelandsmiddelen was opgevolgd en steeds is aangenomen dat De Lindt is uitgeweken, mogelijk naar Vianen of een andere vrijstad.

Toch wordt te Rotterdam nog eenmaal melding van hem gemaakt. Op 1 april 1605 trad hij op als getuige bij het passeren van een akte van huwelijksvoorwaarden, samen met zijn schoonzoon Jan Jansz. de Graef en het merkwaardige is dat beide genoemd worden 'inwonende poorters van Rotterdam'²³). Mogelijk is hij dus naar Rotterdam teruggekeerd maar een aantekening over zijn dood is in de begraafregisters niet te vinden.

Smit schreef al dat het débacle van De Lindt niet zozeer moet worden geweten aan fraude of oneerlijkheid als wel aan het feit dat de uitgebreide administratie van het ontvangerschap hem over het hoofd zal zijn gelopen²⁴) en dat het toezicht op de borgstellingen onvoldoende was. Gezien de ingewikkeldheid van de wijze van inning - het innen van iedere accijns werd per jaar apart verpacht zodat de ontvanger voortdurend een aantal pachters moest nalopen omdat ze hun pacht niet op tijd afdroegen - valt hiervoor veel te zeggen. Daarbij komt dat De Lindt zijn kantoor uit het niets moest opbouwen. Iedere klerk moest hij uit eigen zak betalen, zoals toen gebruikelijk was. Het feit dat men zolang consideratie met hem gehad heeft spreekt voor het aanzien en het crediet dat hij zowel bij de Staten als bij de vroedschap van Rotterdam genoot.

Wanneer men zo de zaak overziet moet men zeggen dat deze eerste Rotterdamse ontvanger, gepousseerd door de stad en geduld door de Staten, tenslotte het slachtoffer is geworden van een gebrekkig systeem van belastinginning en van de risico's die in de tijd van het ancien régime aan het bekleden van een ambt op financieel gebied verbonden waren. Het is de Dordtse ontvanger Adriaan Jansz. (1595), zijn Leidse collega Laurens van Zwaenswijck (1587) en zijn ambtgenoten François Kegelingh uit Gouda en Reinier Robijn uit Gorinchem (1596) op soortgelijke wijze vergaan, zodat men geneigd is eerder aan een structureel euvel dan een persoonlijk falen te denken.

Het meest saillante punt in de hele geschiedenis van De Lindt blijft echter dat ze aantoonde hoe in de benarde oorlogsomstandigheden tussen 1572 en 1580 een enkele stad in Holland tegenover